

khúc hát màu đen

1.

*những ngón tay rũ mềm
có phải vì bi thương ngắn đọng
có phải vì anh bây giờ
mang từng sợi sâu ca
mà ở đó
em đi rồi dòng sông cuộn nhór
khóm cúc vàng tàn cánh hoa bay
và những môi phượng vĩ cúi u hoài
ôi dĩ vãng
còn muôn đời trẻ mãi
dù thời gian vô cánh bay dài.*

2.

*nền trời đêm rót những đôi mắt yêu tinh kỳ ảo
gió buồn và sương khuya vô vàn êm ái
em gọi tên anh bằng hơi thở linh hồn
trong âm thanh ấy một âu yếm lưu đầy*

cùng tự do cùng ánh sáng
anh không muốn đêm tàn để tình trơ kỷ niệm
để vòng tay tìm mất một vòng tay
xin em đừng dự đoán tương lai đừng để quãng
ngày vui sắp tới
vì sự đau đớn kia và vì tất cả thi thể anh cuồng
lưu xiết vỡ
xin em hãy cùng anh nhìn xuống vũng chán
tuổi trẻ ướm hoa
xin em hãy đợi chờ loài chim cú đón bình minh
bằng móng sắt đau thương
anh nghe ở đấy ngậm ngùi

3.

dòng sông kè thành phố mùa đông lặng lẽ
từng cụm mây về rũ xuống hàng cây
anh trở lại cùng mối buồn thảm thiết
trên dây hoàng thành rêu phong câm nín
sự thốn thức kéo dài cùng đói tình non yếu
bên kia sông con tàu và sân ga khói bay uẩn
khúc nó sắp đi rồi
chúng sắp xa anh và sao anh còn ở lại cùng
mực nước triền miên soi bóng thành cầu
lòng phố chạy dài dang mac những chiếc nón
che nghiêng với màu áo len đen trinh bạch

và em không còn ở đây
em không còn ở đây
em xa anh
như loài chim én đem mùa xuân đi dệt một
phương hồng trút lại nỗi đơn côι
và anh tìm thấy gì cùng thành phố dó
ôi dĩ vắng thì muôn đời trẻ mãi vẫn muôn đời
sáng chóι
tựa hào quang tình ái ban đầu.

4.

những con tàu khùng điên chạy mãi tới một
miền biển mặn đất cát hoang vu và soi đốm lửa
trên bàn tay và ngôi sao đâu tiên lóe rạng
em đến một mình guốc reo lộ nhỏ
hàng cây vẫn cúi đầu vào núi
khúc dĩ vắng bừng bừng trong nếp gương rạn
vỡ từng mảnh son còn đó tủi hờn
ai đêm lại cùng em lời ru tình yêu những đêm
mưa chan thành nội
anh nhìn đồng tro tàn thuốc lá đo thời gian ôm
một ảo vọng diêu tàn cùng giọt sáng huy hoàng
dĩ vắng
ôi dĩ vắng dĩ vắng, anh xin bằng đau đớn vô vàn